

Arrest

nr. 324 635 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische (Feyli) origine te zijn. U bent een sjiitisch moslima. U bent geboren in het ziekenhuis in de wijk al-Qarrada, in de stad Bagdad. U woonde, Kherola straat [...], in de wijk al-Jamila van de stad Bagdad. In 2011 verhuisde u naar aanleiding van uw huwelijk naar de wijk al-Shaab. Een jaar of twee later keerde u samen met uw echtgenoot terug naar al-Jamila. Uw zoon en dochter bevinden zich hier in België bij u. Uw echtgenoot werd op 8 juli 2024 in Bosnië opgepakt door de maffia. Na zijn vrijlating contacteerde hij u op 10 juli 2024 en zei hij dat hij naar Kroatië zou gaan. Sindsdien heeft u geen contact meer met hem. Uw vader overleed op 25 juni 2017 aan een natuurlijke dood. Uw moeder overleed op 8 juli 2020 aan covid.

In 2010 behaalde u uw hogeschool diploma in technische geneeskunde. Twee of drie maanden na het behalen van uw diploma, op 17 januari 2011, begon u te werken in het Ibin Albaldi ziekenhuis. U werkte er in

de afdeling “klinische scheikunde” waar u verantwoordelijk was voor het onderzoeken van bloedstalen. U had drie collega’s, met name I.A., H.Ab. en G.. H.Ab. overzag u en uw twee andere collega’s.

Op 3 september 2023 onderzocht u in het kader van uw werk o.a. bloedstalen van de jongens Ha. en Hu., die beiden aan diabetes leden. De resultaten van deze stalen toonden bij de ene een heel laag suikergehalte aan, en bij de andere een heel hoog gehalte. U gaf de resultaten door.

Een uur of iets meer dan een uur later kwamen de ouders van Ha., samen met de voorzitter van het ziekenhuis en de medewerkers van de spoedgevallen, uw lokaal binnen. De ouders zeiden dat u hun zoon had vermoord. Ze wezen naar de resultaten van het onderzoek met uw naam op. De directeur van het ziekenhuis vroeg Ha.s ouders ergens rustig te gaan zitten, en ook u werd naar een ander lokaal gestuurd. Hij deed vervolgens het onderzoek ter plekke opnieuw, met hetzelfde resultaat. Bleek dat de verpleegster, Am.Hu., die bloed van beide jongens had afgenomen, de stalen had verwisseld. De dokter had hierdoor een foute hoeveelheid insuline aan beide jongens gegeven. Ha. was hierdoor in coma geraakt en een halfuur later overleden.

De ouders van Ha. werden ingelicht over de fout van de verpleegster maar geloofden echter niet dat zij de verantwoordelijke was. Ze zeiden dat ze erbij waren toen ze bloed had afgenomen en dat ze goed had gehandeld. U werd op de hoogte gebracht dat het niet uw fout was, en vertrok hierna naar huis.

Diezelfde avond kwamen er ongeveer tien personen naar uw huis, waaronder Ha.s vader. Ze bedreigden uw echtgenoot en zeiden dat hun zoon er niet meer was, en dat nu ook een kind van jullie moest doodgaan. Ze waren allen gewapend en u denkt dat ze tot een militie behoorden.

De volgende dag ging u naar uw schoonfamilie. U liet aan uw collega’s weten dat u thuis bedreigd was geweest, en dat ze dit aan de directeur van het ziekenhuis moesten laten weten. Op dat moment voerde hij als deel van een onderzoekcomité echter onderzoek naar de medische fout die was gebeurd. De verpleegster werd uiteindelijk gestraft met een schorsing van drie maanden, en u werd door uw collega’s op de hoogte gebracht dat u vrijgesproken was en aldus niet in de fout was gegaan. Het resultaat van dit onderzoek werd ook aan Ha.s familie meegedeeld, maar deze bleven zeggen dat dit niet waar was en dat u de schuldige was.

Na twee overnachtingen bij uw schoonfamilie verlieten u, uw echtgenoot en jullie kinderen, Irak. Jullie verlieten Irak op 6 september 2023 en reisden met het vliegtuig naar Turkije. Op 20 september reisden u en uw kinderen verder. Uw echtgenoot bleef achter omdat er niet genoeg geld was om allemaal verder te reizen. U reisde samen met uw kinderen via Griekenland, en enkele onbekende landen, naar België, waar u op 11 oktober 2023 aankwam, en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw echtgenoot vertrok eind januari of begin februari 2024 uit Turkije.

Twee à drie dagen na uw aankomst in Turkije hoorde u van uw collega G. dat de familie van Ha. opnieuw naar het ziekenhuis was gekomen, op zoek naar u. Ze deden zich voor als familie van u. Een week later kwamen ze opnieuw. De derde keer dat ze kwamen was twee maanden geleden. Uw collega’s zeiden telkens dat u met verlof was.

Bij terugkeer naar Irak vreest u dat u uw kinderen zal verliezen aan die mensen, en dat ze wraak zullen nemen.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw kinderen, de paspoorten van uw kinderen, uw universitair diploma, uw studiecertificaat van de hogeschool, uw werkkaart, uw werkbadge, een tewerkstellingsdocument van het ministerie van gezondheid in uw hoofde, administratieve bevelen omtrent de toestemming van het ministerie van gezondheid voor u om bij het ziekenhuis te werken, en een document van het kadastrale kantoor betreffende uw huis. U legt daarnaast ook enkele foto’s neer van uzelf tijdens uw werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofddorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo kan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen in Irak.

U verklaart dat u op 17 januari 2011 begon te werken bij het Ibin Albaldi ziekenhuis (CGVS, p. 9). U werkte bij de afdeling klinische scheikunde, waar u bloedstalen moest onderzoeken (CGVS, p. 11). Dient te worden opgemerkt dat het CGVS deze tewerkstelling 'an sich' niet betwist. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers uitgebreid en coherent, en u vult deze bovendien aan met documenten en foto's. Doch de problemen die u hierdoor zou hebben gekend, missen wel geloofwaardigheid.

U stelt dat u op 3 september 2023 de bloedstalen van twee kinderen moest onderzoeken, eentje van Ha. en eentje van Hu. (CGVS, p. 10-11 & 14). Beide jongens leden aan diabetes en lagen op dezelfde ziekenhuiskamer (CGVS, p. 11 & 15). U stelt dat Ha. die dag in het ziekenhuis was opgenomen omdat het suikergehalte in zijn bloed heel laag was (CGVS, p. 15). Hu. echter, had op dat moment een zeer hoog suikergehalte (CGVS, p. 15). De verpleegster die hun bloed had afgenomen, had de bloedstalen echter per ongeluk verwisseld (CGVS, p. 11). Ha. kreeg hierdoor van de dokter te veel insuline (CGVS, p. 15). Hierdoor raakte hij in coma en overleed hij een halfuur later (CGVS, p. 15). Ha.s familie beschuldigde u echter van zijn dood (CGVS, p. 11). Deze problemen, die u aanhaalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen echter niet worden geloofd. Uw verklaringen hieromtrent blijken immers vaag en weinig aannemelijk te zijn.

Vooreerst is het al heel vreemd dat de dokter, die de insuline toediende, en eerder die dag had vastgesteld dat het ene kind een veel te laag suikergehalte had terwijl het andere kind een veel te hoog gehalte had, op dat moment al niet zou hebben gemerkt dat de dosering van de insuline niet correct was, en dus al niet zou zijn nagegaan of er mogelijks iets fout was gelopen bij het bloedonderzoek of het melden van de resultaten. Minstens zou men kunnen verwachten dat er een dubbele controle zou hebben plaatsgevonden aler de insuline zou zijn geïnjecteerd, precies omdat het eerder al duidelijk was dat het ene kind een te laag suikergehalte had terwijl het andere kind een te hoog gehalte had (CGVS, p. 11). Dat de dokter zich enkel en alleen zou hebben gebaseerd op de resultaten van het labo, de anomalie al niet eerder zou hebben vastgesteld en zich daarbij geen vragen zou hebben gesteld alvorens de insuline toe te dienen, is al een eerste opmerkelijke vaststelling.

Hoe dan ook, zelfs aangenomen dat er een medische fout zou zijn gebeurd, dient ook op het volgende te worden gewezen.

U verklaart dat de vader van Ha. uw laboratorium binnenstormde, en zei dat zijn zoon was overleden en dat u hem had vermoord (CGVS, p. 11 & 16). Uw stempel stond immers op het resultaat van Ha.s bloedonderzoek (CGVS, p. 11 & 14-15). Gevraagd wie er op dat moment allemaal naar uw lokaal is gekomen, stelt u dat er ook een vrouw bij was, en nog twee of drie andere personen (CGVS, p. 16). U denkt dat de vrouw Ha.s moeder was, omdat zij heel hard aan het wenen was (CGVS, p. 16). Verder waren er nog de directeur van het ziekenhuis en medewerkers van de dienst spoedgevallen (CGVS, p. 16). Bevreemdend is dat u stelt dat de dokter die de insuline had toegediend, er niet bij was (CGVS, p. 16). Ook de verpleegster die de stalen had verwisseld, was niet aanwezig, u zag niet dat ze werd opgeroepen en weet niet of ze later al dan niet werd ondervraagd (CGVS, p. 17). Het is merkwaardig dat op dat moment niet alle betrokken partijen bijeen werden gebracht om de situatie uit te klaren. Hiernaar gevraagd, stelt u dat het niet het moment was om iedereen bijeen te roepen, het was een chaotische situatie en de directeur probeerde als eerste stap de onderzoeken opnieuw te doen (CGVS, p. 18). Dat niet alle betrokken partijen op zo'n moment tekst en uitleg zouden hebben moeten geven bij de directeur, niet alleen u, is weinig aannemelijk.

Bovendien lijkt het ook weinig plausibel dat de ouders van de betreurde Ha. zo maar toegang konden hebben tot uw labo/kantoor. De vraag dringt zich eerst al op hoe zij te weten konden komen waar u zich, en dus waar het labo, zich bevond. Zelfs indien dit niet moeilijk te achterhalen was, mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij zich niet zomaar toegang konden verschaffen tot het ziekenhuislabo en dat er toch enig veiligheidssysteem - dat toegang voor onbevoegden onmogelijk maakt - aanwezig moet zijn geweest. Zelfs indien zij in het kielzog van de directeur naar u toekwamen, kan ook dan totaal niet worden geloofd dat de directeur of iemand anders van het ziekenhuis deze twee personen zomaar toegang zouden hebben verleend tot het ziekenhuislabo. Dit alles doet verder vragen rijzen bij de oprechtheid van uw relaas.

De directeur vroeg Ha.s familie om even rustig te gaan zitten, en stuurde u naar een ander lokaal (CGVS, p. 17). Hij voerde vervolgens het bloedonderzoek in de aanwezigheid van Ha.s ouders opnieuw uit, met dezelfde resultaten als gevolg (CGVS, p. 11 & 16-17). Ook deze setting is al zeer opmerkelijk aangezien moeilijk kan worden aangenomen dat een dergelijke delicate en uiterst preciese test in de aanwezigheid van de ouders van een patiënt zou gebeuren; terwijl de laborant zelf wordt weggestuurd.

Hierna concludeerde hij dat de fout had bestaan in het verwisselen van de namen (CGVS, p. 17). De directeur zou Ha.s ouders hebben verteld dat de resultaten correct waren, en dat het niet uw fout was geweest, doch de fout van de verpleegster die het bloed afnam (CGVS, p. 17-18). U vernam op dat moment dit resultaat via uw vriendin, die u kwam vertellen dat de fout niet bij u lag (CGVS, p. 18). Merkwaardig is echter dat Ha.s ouders dit resultaat niet accepteerden; ook al werd dit wetenschappelijk vastgesteld en bevestigd door de directeur van het ziekenhuis, dan nog in hun bijzijn (CGVS, p. 17-18). Ze zeiden dat ze erbij waren toen de verpleegster bloed van hun kind had afgenomen, en dat ze geen fout had gemaakt en correct had gehandeld (CGVS, p. 17). Het is echter niet logisch dat ze de officiële ziekenhuisinstanties niet zouden geloven, gelet op het aanwezige bewijs en diens autoriteit. Dat ze de dokter en verpleegster aan het werk zagen, maar u niet, is bovendien geen afdoende argument om het aanwezige bewijs zomaar aan de kant te schuiven (CGVS, p. 20). Welk belang konden ze immers hebben om koste wat kost u te blijven beschuldigen indien u daarin geen verantwoordelijkheid droeg. U kan hier zelf geen enkele plausibele uitleg voor geven. Dat de wraak zich aldus enkel en alleen op u richtte, kan geenszins worden aangenomen.

Gevraagd of de ouders van Ha. vervolgens zijn vertrokken, antwoordt u dat u als eerste bent vertrokken (CGVS, p. 18). Gevraagd of u de betrokken verpleegster niet ging zoeken, stelt u dat u zo bang was dat u meteen het ziekenhuis hebt verlaten (CGVS, p. 17). U verklaarde eerder echter dat er altijd 'security' aanwezig was in uw afdeling om het personeel te beschermen (CGVS, p. 11). Het is dan ook onduidelijk waarom u op die perso(o)n(en) geen beroep heeft gedaan; u had immers de steun van de directeur. U stelt hierop dat u daar wel beschermd was maar niet zeker was of u buiten het ziekenhuis beschermd zou worden (CGVS, p. 17). Dit verduidelijkt echter geenszins waarom u dan uit veiligheidsoverwegingen niet langer in het ziekenhuis bent gebleven, aangezien u net daar wél bescherming genoot. Bovendien zou men toch kunnen verwachten dat u, na zo'n ernstig incident, ook de verpleegster die het bloed had geprikt zou hebben willen spreken. Nogmaals hiernaar gevraagd, stelt u dat ze op de afdeling spoedgevallen was en u niet de gelegenheid kon vinden om tot bij haar te geraken, u was immers in de nabijheid van de familie van Ha. (CGVS, p. 21). U er op gewezen dat er toch veiligheidspersoneel aanwezig was in het ziekenhuis, stelt u plots dat die niet altijd aanwezig waren; u werd immers in het labo door Ha.s vader op uw gezicht geslagen omdat de security er op dat moment niet was (CGVS, p. 22). Men dunkt echter dat ze naar aanleiding van dit incident erna wel aanwezig zouden zijn geweest en zouden zijn opgeroepen om bijstand te leveren. Hiernaar gevraagd, bevestigt u dat de security erna wel aanwezig was, maar dat u niet wist hoe de situatie elders in het ziekenhuis was (CGVS, p. 22). Uw verhaal mist alle geloofwaardigheid op dit vlak. U stelt daarnaast dat de verpleegster van in het begin had gezegd dat het niet haar fout was en dat ze toch niet naar u zou luisteren en zichzelf zou beschuldigen (CGVS, p. 21). Dat u echter niet eens met haar ging spreken, noch de directeur het nodig achtte om jullie samen te spreken, ook al werd duidelijk vastgesteld dat uzelf correct uw werk had gedaan, doet verder de wenkbrauwen fronsen. Tot slot de vaststelling verder dat de verpleegster, die volgens u en volgens de directeur een fatale fout had gemaakt, op dat moment gewoonweg haar werk kon verder zetten op de 'dienst spoedgevallen', tart alle verbeelding.

U verklaart dat de familie van Ha. u diezelfde avond thuis kwam bedreigen (CGVS, p. 19). Gevraagd wie er exact naar uw huis kwam, stelt u dat Ha.s vader erbij was en dat u de rest niet kende (CGVS, p. 19). Vooreerst dringt de vraag zich op hoe deze familie uw woonplaats kon achterhalen. Daarenboven kan u niet met zekerheid zeggen hoeveel personen er langskwamen, u stelt enkel dat het er ongeveer tien waren (CGVS, p. 19). Opeens stelt u dat u denkt dat de vader van Ha. bij de milities behoorde, omdat deze mensen gewapend waren en u bedreigden (CGVS, p. 19). Diegenen die gewapend waren, moesten immers sowieso tot een gewapende groepering of militie toebehoren, zo veronderstelt u (CGVS, p. 20). Dit betreft een louter vermoeden in uw hoofd; u heeft geen enkel concreet element om dit te ondersteunen. Echter kan u niet zeggen tot welke militie ze dan wel zouden behoren (CGVS, p. 19).

U stelt dat ze tegen uw man zeiden dat ze vroeg of laat de dood van hun zoon zouden wreken en één van jullie kinderen zouden doden (CGVS, p. 20). U verklaart dat ze u ook zagen maar dat ze enkel met uw man spraken (CGVS, p. 20). Uw man zei hen nogmaals dat ze zelf hadden gezien dat de directeur het onderzoek opnieuw had gedaan en dat u niet schuldig was, maar tevergeefs (CGVS, p. 20). U verklaart dat jullie enkel aan de broers van uw man over die bedreiging iets hebben gezegd (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom jullie dan niet naar de politie gingen, stelt u dat u niet weet wat de politie had kunnen doen (CGVS, p. 20). Een klacht indienen vond u immers nutteloos omdat Ha.s familie in het ziekenhuis al niet geloofde dat u onschuldig was, en zij de politie dus ook niet zouden geloven (CGVS, p. 20). Opnieuw is dit niet ernstig aangezien de politie u wel hulp en/of bescherming had kunnen bieden, tenminste mocht u uw situatie bij hen

hebben gemeld. Dient te worden opgemerkt dat het bovendien geheel onlogisch is dat de familie van Ha. jullie zou komen waarschuwen dat ze één van uw kinderen zouden doden, aangezien ze jullie op die manier ruimschoots de gelegenheid boden jullie voorzorgen te nemen, eventueel de regio en vervolgens ook het land te verlaten. Indien zij het werkelijk op u (en uw kinderen) gemunt hadden en wraak wilden nemen, hadden zij dit onmiddellijk kunnen doen.

U stelt dat er de volgende dag een onderzoek plaatsvond door een onderzoekcomité, om te achterhalen waar de fout precies lag (CGVS, p. 18). Dit onderzoekcomité bestond uit de directeur van het ziekenhuis, diens vertegenwoordiger, en een apotheker genaamd He. (CGVS, p. 22). Merkwaardig is echter dat u niets moest doen in het kader van dit onderzoek, omdat de directeur het bloedonderzoek zelf al opnieuw had gedaan en had geconcludeerd dat het correct was (CGVS, p. 18). Dat u echter niets van vragen heeft moeten beantwoorden en/of niet als getuige werd opgeroepen, is bevreemdend, gezien u toch één van de betrokken partijen was. Bovendien verklaart u dat de directeur wel degelijk bepaalde personen heeft opgeroepen in het kader van het onderzoek, en dat o.a. de verpleegster zich wel moest verantwoorden voor het comité (CGVS, p. 21-22). U stelt dat u van uw collega G. telefonisch het resultaat van dit onderzoek vernam (CGVS, p. 18-19). Gevraagd of u hier een officieel document van ontving, stelt u van niet (CGVS, p. 18). Tot op heden bezit u niets van documenten omtrent dit onderzoek (CGVS, p. 19). Gevraagd dat zo'n resultaat toch ergens schriftelijk moet zijn neergeschreven en/of naar u gecommuniceerd, antwoordt u dat u ter plaatse werd vrijgesteld en dat het onderzoekcomité niet voor u was samengesteld (CGVS, p. 19). Dit is echter geen antwoord op de vraag. Later stelt u dat u werd vrijgesproken en er dus niet bij werd betrokken, maar dat u helemaal niets weet over het rapport zelf (CGVS, p. 22). Dat u niets van documenten kan neerleggen omtrent dit onderzoek en het resultaat ervan, doet opnieuw twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dient te worden opgemerkt dat u stelt dat ook Ha.s familie op de hoogte werd gebracht van het resultaat, maar dat ze dit resultaat bleven betwisten (CGVS, p. 21). U er nog eens op gewezen dat een dergelijk onafhankelijk onderzoek hen toch moet hebben overtuigd dat de fout elders in het ziekenhuis was gebeurd, stelt u simpelweg dat het koppige mensen waren die niet willen begrijpen dat een fout al van het begin kan gebeuren, en dat ze niet wisten wat de procedure nog inhield, na bloedafname (CGVS, p. 21). Sterker nog, u gevraagd of de verpleegster ook door hen werd bedreigd, stelt u dat u denkt van niet, ze hebben haar nooit bedreigd of gezegd dat het haar fout was (CGVS, p. 21). Deze gang van zaken is volstrekt ongeloofwaardig te noemen. Nogmaals, de familie zelf, hoe groot hun verdriet en wraakzucht ook, heeft er immers geen enkel belang bij om de schuld voor de dood van hun zoon in de schoenen van de verkeerde persoon te schuiven.

U verklaart dat Ha.s familie na uw vertrek nog naar het ziekenhuis kwam om u te zoeken (CGVS, p. 12 & 23). U weet dit omdat uw collega G. u dit zei (CGVS, p. 12 & 23). Twee à drie dagen na uw aankomst in Turkije hoorde u dat ze waren langsgewen (CGVS, p. 23). Bevreemdend is andermaal dat u niet zeker weet hoeveel personen er langsgewen, u stelt twee à drie, soms twee en soms drie (CGVS, p. 23-24). Gevraagd om wie het dan juist ging, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 23). Een week later kwamen ze een tweede keer, zo stelt u, en twee maanden geleden een derde keer (CGVS, p. 24). Merkwaardig is het lange tijdsverloop tussen het tweede en derde bezoek. Ook is het bevreemdend dat ze langs het ziekenhuis zouden komen, in plaats van langs uw huis te gaan, gezien er daar geen security' aanwezig was en ze minder gemakkelijk konden worden afgescheept. Uw verhaal kan in dezer totaal niet overtuigen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend als gevolg van uw werkzaamheden in het ziekenhuis. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart is hoogstens een aanduiding van uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing momenteel niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de identiteitskaarten en paspoorten van uw kinderen. De kopieën van uw universitair diploma en van uw studiecertificaat van de hogeschool zijn hoogstens een aanduiding van de door u genoten opleidingen, die in deze beslissing evenmin worden wist. De kopieën van uw werkkaart, van uw werkbade, van het tewerkstellingsdocument, en van de administratieve bevelen in uw hoofd, zijn hoogstens een aanduiding van uw tewerkstelling, hetgeen in deze beslissing momenteel niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de foto's van uzelf tijdens uw werk. De kopie van het document betreffende uw huis kan niet dienen ter staving van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de bewijswaarde van Iraaks documenten überhaupt zeer gering is, aangezien uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat dergelijke stukken heel gemakkelijk tegen betaling of via corruptie kunnen worden verkregen, zowel in Irak als daarbuiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countryspos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqjune-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen

bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolraanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (IS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging van IS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Volgens het EUAA-rapport "Security Situation", dat betrekking heeft op de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, heeft IS nog steeds bolwerken in het Tarmiya-district, ten noorden van Bagdad, en voert het weinig intensieve aanvallen uit op ISF in de vorm van moordaanslagen of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde bommen (IED's). Om nog onbekende redenen is het Tarmiya-district een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in zijn cellen in het noorden van de Bagdad Belts te bevoorraden.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen.

In oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen de personen die betrokken waren bij de anti-regeringsbetogingen. Er braken gewelddadige conflicten uit tussen betogers enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote betogingen behoren nu echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 als gevolg van de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen, hoewel er nog steeds kleinschalige betogingen plaatsvinden die soms gepaard gaan met geweld. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers bleef echter zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiitische milities en criminele organisaties verantwoordelijk zijn voor politiek en crimineel geweld, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en zijn provincie betreft, zijn er op 31 december 2023 naar schatting 94.590 returnees en bevinden er zich 44.848 IDP's in de andere provincies van het land (voornamelijk Erbil en Suleimania).

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EUAA Guidance Note in juni 2022 zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Irak terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit Bagdad wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op voorgaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, dient echter te worden vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift een manifeste appreciatiefout en schending van "artikel 1 a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de Wet van 26 juni 1953, van artikel 8 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de Wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht, de onpartijdigheidsplicht, de redelijkheidsplicht".

Verzoekster vat het verzoekschrift aan met een theoretische toelichting van de voormelde geschonden geachte bepalingen en beginselen en een uiteenzetting inzake "gedeelde bewijslast".

Verzoekster onderbouwt het middel verder als volgt:

"6.2. Toekenning van de vluchtelingenstatus"

De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij laborante was in het ziekenhuis Ibin Albaldi. De verwerende partij trekt de vervolging van de verzoekende partij door de familie van wijten Ha.A.J. van de stam El Bahadii - die overleden is aan de toediening van een verkeerde insulinedosis - onterecht in twijfel.

De verzoekende partij legt het bewijs neer van de opname van de kinderen Ha.A.J. en Hu.A.J. (stuk 3)).

Het overlijden van Ha. is het gevolg van een vermenging tussen de bloedstaal van Ha. en van diens broer Hu. door de verpleegster waardoor de analyse gevoerd door de verzoekende partij van Ha. aan Hu. werd toegewezen en andersom. De dokter gaf bijgevolg op dezelfde wijze de verkeerde dosis insuline aan elk van de broers met de dood van Ha. als resultaat.

De verzoekende partij werd hiervan vrijgesproken, doch volstond dit om de ouders van de jongens te overtuigen van haar onschuld.

Deze hadden de verpleegster zien handelen en hebben haar fout niet opgemerkt waardoor zij verdergingen op een verdoezelingsmaneuver van de (onbestaande) fout van de verzoekende partij.

De vrijspraak van de verzoekende partij volgt uit het administratief document waarin F.A.H. laboratoriumassistente met de dokter die de insuline toediende worden vrijgesproken door de onderzoekscommissie gehouden onder leiding van de directeur van het ziekenhuis, de administratieve directeur en de apotheekster die verantwoordelijk is voor de dienst apotheek, betreffende het overlijden van het kind (Ha.A.J.) op 3/9/2023. Dit, in tegenstelling tot de verpleegster (I.Hu.) die wordt gestraft en van ziekenhuis wordt gemuteerd. (stuk 4)

De verzoekende partij vernam dit een dag na het voorval in het ziekenhuis. Ze werd niet verder ondervraagd, daar de situatie en de verantwoordelijkheid reeds waren uitgeklaard na de testen die de directeur uitvoerde, Het onderstaande verwijt van het CGVS heeft dus geen zin, U zal opmerken dat de verzoekende partij in de tussentijd het resultaat van het onderzoek onder stuk 4 neerlegt : [...]

Desondanks blijkt het CGVS in dit dossier een volledig subjectief en partijdig Onderzoek te voeren om elk nog maar aangevoerd element eenzijdig op speculatieve wijze van de kaart te vegen.

Zo leest men : [...]

De verwerende partij gaat ervan uit dat het nooit mogelijk is dat een dokter voortgaat op de resultaten die hem worden overgemaakt om een behandeling te starten, met andere woorden meent het CGVS dat een dokter het team met het welke hij samenwerkt nooit vertrouwt. De redenering van het CGVS is absurd.

Nog verder leest men dat het niet kan dat de familie van Ha. zomaar het ziekenhuis kon betreden en tot aan het labo geraakte: [...]

De verzoekende partij verwijst naar de foto's die zij neerlegt met betrekking tot de werkomstandigheden in het ziekenhuis. Hieruit blijkt duidelijk dat de toegang niet gefilterd wordt. Moet men er verder op wijzen dat men ook hier in België geen controle uitvoert van wie een ziekenhuis betreedt zodat men ook hier in een ziekenhuis kan rondspoken? De verwerende partij ontbeert alle redelijkheid en zorgvuldigheid in haar beoordeling.

Het CGVS schrijft vervolgens : [...]

De verwerende partij heeft ongetwijfeld besloten dat hoe de zaken ook in werkelijkheid zijn gebeurd en wat de verklaringen van de verzoekende partij ook zijn, de zaken sowieso anders hadden moeten verlopen en de verzoekende partij worden tegengesproken om een negatieve beslissing te kunnen uitschrijven. Het is merkwaardig dat de verwerende partij van oordeel is dat, zelfs in een situatie van chaos, alles vlekkeloos zou moeten verlopen - naar het stramien dat zij persoonlijk in gedachten heeft - zonder rekening te houden met de beschreven omstandigheden. Het hoofddoel bij inval van de ouders bestaat er logischerwijze in om deze eerst te bedaren. De naam van de verzoekende partij stond op het voorgebrachte document van de resultaten en zij werd door de familie ervan beschuldigd aan de oorsprong van de dood te zijn. De reflex van de directeur bestond erin om deze onderzoeken opnieuw te doen. Welk nut had het gehad om er de (naderhand verantwoordelijk verklaarde) verpleegster en de (naderhand vrijgesproken) dokter hij te roepen? Dit had de situatie enkel verergerd...

Hetzelfde geldt betreffende het verwijt aan de directeur om de verzoekende partij te hebben weggestuurd: [...]

De houding die de directeur wordt verweten is in werkelijkheid volkomen logisch als de verwerende partij de moeite had gedaan om een zorgvuldig en onpartijdig onderzoek te plegen. De verwerende partij houdt, contra artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, immers generlei rekening met de informatie die voorhanden is in dit dossier en over het land zelf. Het is namelijk zo dat medisch personeel Irak verlaat omdat zij gevisieerd wordt door rouwende families en leiders van milities: [...]

Volgens het Internationale comité van het Rode Kruis overweegt 70% van het medisch personeel om Irak te verlaten omwille van het gevaar dat het werk met zich meebrengt. Omdat de overheid en de wet niets kunnen tegen tribale gebruiken bestaat er geen veiligheid in hoofde van medisch personeel dat wordt gevisieerd door

families van (wijlen) patiënten, door hun clans of nog door milities. Het medisch personeel is zelf het slachtoffer van fysieke bedreigingen, doodsb bedreigingen, kidnappings (tegen rantsoen), moord, tribale wraak.... Deze gebeurtenissen verspreiden zich verder over de familie van het personeel dat op haar beurt hiervan het slachtoffer kan worden.

Dit wordt verder bevestigd:

[...]

Het relaas van de verzoekende partij is dus verre van eigenaardig zoals de verwerende partij het tracht voort te doen. Integendeel stroken de verklaringen van de verzoekende partij met de alarmerende situatie die wordt beschreven ten aanzien van het medisch personeel in Irak. Schuldig of niet, als een familie een professioneel schuldig houdt voor het overlijden van een patiënt kunnen die professioneel en lijn familie niet onder de bedreigingen en het voorgenomen geweld dat tegen hen zijn gericht.

Ondanks de beschreven context, gaat het CGVS ervanuit dat iedereen zich zomaar redelijk neerlegt bij het besluit van het ziekenhuis over het voeren van de medische fout: [...]

Volgens het CGVS maakt het niets uit dat de familie overtuigd is van haar stuk en dat, omdat zij de verpleegster en de dokter heeft zien handelen en omdat de naam van de verzoekende partij op het blad staat met da omgewisselde resultaten van de bloestalen. zij als enige verantwoordelijke de verzoekende partij ziet. Het klinkt toch niet onwaarschijnlijk dat als de familie eraan vasthoudt dat de verpleegster correct haar werk uitvoerde, zij ervan overtuigd kan zijn dat de uitwisseling van de stalen in het labo zelf verliep... Alweer is het CGVS noch zorgvuldig noch redelijk noch onpartijdig in haar beoordeling.

Men leest in de verklaringen van de verzoekende partij dat de familie niet begreep dat de fout niet de bloedafname was maar dat NA de bloedsafname de verkeerde naam werd geplaatst op de stalen, in ogen van de familie waren zij dus getuigen van de correcte handelingen van de verpleegster en is het dus nadien dat het misliep. De stap die na de verpleegster volgt, is het onderzoek door het laboratorium waar de verzoekende partij aan het werk was : [...]

Dit verklaart dat de familie ook nog lang na het resultaat van het onderzoekscomité de verzoekende partij heeft gezocht en niet de verpleegster zelf. Men begrijpt niet dat de verwerende partij verwacht dat de verzoekende partij in detail zou kunnen vertellen over deze bezoeken aan het ziekenhuis terwijl zij het land had verlaten. De verwerende partij stelt immers onredelijke eisen.... Immers buigt de vervoerende partij zich ook niet over wat security inhoudt... De verzoekende partij had verklaringen afgelegd over security op haar verdieping maar die ook niet altijd aanwezig was...

De verwerende partij vindt het niet logisch dat de verzoekende partij uit vrees zo snel mogelijk het ziekenhuis verliet terwijl de familie van Ha. nog in het ziekenhuis was en geen verder contact zocht met de schuldig bevonden verpleegster: [...]

De houding van de verzoekende partij is nochtans volkomen coherent. Als men leest over de bedreigingen en de vervolging jegens ziekenhuispersoneel, is het dan niet vanzelfsprekend dat de verzoekende partij zo spoedig mogelijk het ziekenhuis verlaat terwijl de familie van Ha. daar nog aanwezig is? Is dit niet het beste middel om aan de familie te trachten ontkomen zolang dat de familie bezig is? De houding van de verzoekende partij strookt volledig met een voorzorgsmaatregel terwijl zij bij het treuzelen aan het ziekenhuis meer risico liep dat de familie zich organiseert en achtervolgt.

De vraag stelt zich ook waarom de verwerende partij zo hamert op het feit dat de verzoekende partij contact zou opnemen met de verpleegster die haar werk op een stadium voor haar verkeerdelijk heeft uitgevoerd? De situatie met betrekking tot de interne problematiek was uitgeklaard. Wat had dit bijgebracht dat de verzoekende partij — die zelf al vrees koesterde en in het — overat zou gaan rondlopen om de verpleegster te vinden om haar te wijzen op haar fout? Waarom zou de verpleegster in dergelijke angst met bedreigingen op de gelegenheid springen om haar fout bekend te maken bij de familie die zeker is van haar onschuld? De argumentatie van het CGVS raakt kant noch wal. De vereisten van de verwerende partij ontberen niet enkel alle logica maar brengen de verzoekende partij nog verder in gevaar.

Betreffende de verpleegster die haar werk "gewoonweg" had kunnen verderzetten op de dienst spoedgevallen, zoals de verwerende partij het aanhaalt, wordt nogmaals gewezen op de chaos van de situatie. De verzoekende partij had voldoende aan haar eigen situatie, nu zij her beschuldigde, het bedreigde en het geslagen personeel was, om zich te bekommeren over de situatie van anderen in de aangekaarte chaos.

Daar waar het CGVS een tegenstrijdigheid probeert aan te wijzen over de aanwezigheid van security en dat de verzoekende partij meent dat deze niet altijd aanwezig was, moet erop gewezen worden dat de verklaringen rijmen. Uiteraard kan het zijn dat er security is voorzien. Dit betekent niet dat security 24/7 op dezelfde plaats aanwezig is. Wanneer het CGVS stelt dat verzoekende partij de security erbij had moeten roepen, vergewist zij zich niet van de omstandigheden in de welke de verzoekende partij zich bevond. Dit informeert zij evenmin naar de middelen die ter beschikking staan om discreet hulp te kunnen inroepen. Het verbaast ook niet wanneer de verzoekende partij stelt dat zij geen weet had van hoe de situatie elders in het ziekenhuis was. Op welke basis verwacht het CGVS immers dat de verzoekende partij een oog zou hebben op het gebeuren in het hele ziekenhuis?

In de avond zelf, kwam de vader van Ha. aan huis van de verzoekende partij met de melding dat een van de kinderen van de verzoekende partij moest worden gedood om het overlijden van de Ha. te compenseren. De verwerende partij verwacht dat de verzoekende partij concreet zou kunnen zeggen hoe de vader van Ha.

haar adres vond... Uiteraard is dit niet realistisch... De verwerende partij weet daarentegen wel dat de naam van de verzoekende partij verschijnt op de resultaten zodat de familie van Hassan, die behoort tot het belangrijke clan Al Bahadli - clan gelinkt aan de Al Sadr beweging - de woonplaats van de verzoekende partij kon achterhalen. Men begrijpt dan ook dat de verzoekende partij de gewapende mannen met de vader van Hassan bestempelt als militieleden.

De verwerende partij schrijft over deze gebeurtenis verder dat de verzoekende partij de hulp had moeten inroepen van de politie en dat het niet kan overtuigen dat de verzoekende partij stelt dat de politie geen nut had kunnen vertonen omdat de familie niet wou geloven in de onschuld van de verzoekende partij. Nochtans is niets minder waar.

Uit de hoger vernoemde bronnen blijkt zeer duidelijk dat de overheid machteloos staat ten aanzien van dergelijke situaties. De overheid en wet kunnen niets op tegen de clans zodat het medisch personeel woedt gedoemd het land te ontvluchten.

De gebeurtenissen, de bedreigingen en de gevolgen die de verzoekende partij aanhaalt stemmen volledig overeen met de beschikbare informatie.

Uiteindelijk wenst de verzoekende partij nog terug te komen op de documenten. Hoewel de verwerende partij geen twijfels heeft over de werkzaamheden van de verzoekende partij, voelt ze toch de nood om aan te geven dat de documenten geen draagkracht hebben omdat Iraakse documenten gemakkelijk via corruptie kunnen worden verkregen : [...]

De verzoekende partij merkt op dat alle tot op heden neergelegde documenten niet betwist werden naar inhoud en vorm zodat deze ook als dusdanig worden aangenomen.

Gelet op de opmerkingen van de verwerende partij legt de verzoekende partij nieuwe documenten neer om haar relaas verder te staven :

Stuk 3 : Opname van patiënten

Stuk 4 ; Besluit van de onderzoekscommissie

Stuk 5 : Foto's 'van de werkomgeving in het ziekenhuis

Stavingsstukken kunnen door het CGVS - in dit geval, onterecht - ongeloofwaardig bevonden verklaringen namelijk verschonen: [...]

De verzoekende partij heeft aldus aangetoond een risico tot vervolging (artikel 48/3 Vreemdelingenwet) te kennen ingeval van terugkeer.

Men kan in onderhavig geval enkel en alleen tot het besluit komen dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout pleegde door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weefhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te begaan. Door zich toe te spitsen tot het systematisch weerhouden van de meest nadelige interpretatie is de motivatie van de bestreden beslissing gebrekkig. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 Juli 1991 evenals artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden hierbij geschonden, is.

De verwerende partij handelt onredelijk, voert een eenzijdig evenals partijdig-onderzoek uit. Ze schendt hierbij artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Een zorgvuldig onderzoek geschiedt anders....

Ingeval van terugkeer kent de verzoekende partij een werkelijk risico tot vervolging doch minstens op ernstige schade zodat zij de voorwaarden bekleedt ter toekenning van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en ondergeschikt van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ondergeschikt, hoort de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd en voor verder onderzoek op dit vlak te worden teruggestuurd naar het CGVS.

Gezien het CGVS geen gevolg trekt uit de feiten en de beschikbare informatie die de verzoekende partij iet gelden betreffende het risico op vervolging en ernstige schade bij terugkeer, voert het een manifeste appreciatiefout aan in hoofde van de verwerende partij zonder zich te hebben geschikt naar de vereisten vso de beginselen van behoorlijk bestuur, het leiden van haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht, haar redelijkheids- en zorgvuldigheidsplicht evenals het naleven van haar motivatieplicht ex artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Op dezelfde wijze, stelt de verwerende partij zich evenmin de vraag over de behoefte aan "doeltreffende" en "niet tijdelijke" bescherming conform artikel 48/5§2 : [...]

6.3. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.3.1. Elementen

Naast de elementen die op de voorgrond 'werden geplaatst onder punt 6.2 en die, ondergeschikt, minstens de toekenning van de subsidiaire bescherming verantwoorden daar de verzoekende partij een specifiek profiel bekleedt conform de vereiste van de beslissing onder pagina 7 volgt de nood aan subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet evenzeer uit de algemene situatie.

[algemene uiteenzetting inzake de socio-economische, humanitaire en veiligheidssituatie in Irak en in Bagdad in het bijzonder aan de hand van landeninformatie]

Deze elementen verantwoorden dan ook dat de subsidiaire bescherming aan de verzoekende partij wordt verleend.

Men kan de verzoekende partijen in deze omstandigheden namelijk zeker geen effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard waarborgen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij hield geen rekening met de landeninformatie die voorhanden is zoals vereist onder artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet.

6.3.2. Besluit

Het CGVS is dusdanig tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met:

- het behoren van de verzoekende partij tot medisch personeel ;*
- haar terugkeer en de toegang tot de basisbenodigdheden [zorg etc die achtergaat sedert COVID]*
- de veiligheidssituatie.*

De beslissing van het CGVS is evenmin behoorlijk emotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet,

De subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient aan de verzoekende partijen te worden toegekend.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:

“Stuk 3 : Opname van patiënten.

Stuk 4 : Besluit van de onderzoekscommissie.

Stuk 5 : Foto's van de werkomgeving in het ziekenhuis.”

2.3. Bij aanvullende nota van 5 februari 2025 brengt verweerder middels URL-verwijzing volgende landeninformatie bij:

- UNHCR “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van januari 2024;*
- EUAA “Country Guidance Note: Iraq” van november 2024,*
- COI Focus “Irak – Veiligheidssituatie” van 26 april 2023 (update),*
- EUAA “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van mei 2024.*

2.4. Verzoekster legt een aanvullende nota van 14 februari 2025 neer, waarbij zij de volgende stukken voegt:

- “- vertaling stuk 3: opname van patiënten*
- vertaling stuk 4: administratieve orde*
- foto's van het ziekenhuis (5): alle mensen zijn vrij om binnen te komen*
- vertaling van stuk 6: zelfde problemen als verzoekster*
- Stuk 7: artikel: 13 maart 2023: doctor's dreams shattered by tribal clan*
- stuk 8: historiek overzicht medisch dossier van Mevrouw”.*

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in

artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift dat zij Irak is ontvlucht nadat zij als laborante in het Ibin Albaldi ziekenhuis door de familie van Ha. verantwoordelijk geacht werd voor de dood van Ha.. Verzoekster onderzocht op 3 september 2023 de bloedstalen van Ha. en Hu., twee jongens die aan diabetes leden en op dezelfde ziekenhuiskamer lagen. Ha. zou zijn overleden nadat hem ten gevolge van een verwisseling van zijn bloedstaal met dat van Hu. te veel insuline werd toegediend. Hoewel de verpleegster die het bloed van beide kinderen had afgenomen de bloedstalen per ongeluk had verwisseld, werd verzoekster door de familie beschuldigd van de dood van Ha. (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11, p. 14-15).

Gelet op verzoeksters verklaringen omtrent haar werk in het Ibin Albaldi ziekenhuis en de door haar bijgebrachte documenten en foto's, neemt de Raad in navolging van verweerder de tewerkstelling van verzoekster aldaar aan. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij er sinds 17 januari 2011 werkte bij de afdeling klinische scheikunde, waar zij bloedstalen moest onderzoeken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 11).

Na kennisname van de elementen in het dossier hecht de Raad echter geen geloof aan verzoeksters voorgehouden problemen met de familie van Ha., omwille van volgende redenen:

- Hoewel het theoretisch mogelijk is dat een bloedverwisseling leidt tot een fatale medische fout, kan niet worden aangenomen dat er, gelet op het feit dat het ene kind een te laag suikergehalte had en het andere kind een te hoog gehalte, geen dubbele controle zou hebben plaatsgevonden en dat de arts zich zonder verdere vragen uitsluitend zou gebaseerd hebben op de resultaten van het bloedonderzoek.

Verweerder motiveert hieromtrent op goede gronden als volgt:

“Vooreerst is het al heel vreemd dat de dokter, die de insuline toediende, en eerder die dag had vastgesteld dat het ene kind een veel te laag suikergehalte had terwijl het andere kind een veel te hoog gehalte had, op

dat moment al niet zou hebben gemerkt dat de dosering van de insuline niet correct was, en dus al niet zou zijn nagegaan of er mogelijks iets fout was gelopen bij het bloedonderzoek of het melden van de resultaten. Minstens zou men kunnen verwachten dat er een dubbele controle zou hebben plaatsgevonden aler de insuline zou zijn geïnjecteerd, precies omdat het eerder al duidelijk was dat het ene kind een te laag suikergehalte had terwijl het andere kind een te hoog gehalte had (CGVS, p. 11). Dat de dokter zich enkel en alleen zou hebben gebaseerd op de resultaten van het labo, de anomalie al niet eerder zou hebben vastgesteld en zich daarbij geen vragen zou hebben gesteld alvorens de insuline toe te dienen, is al een eerste opmerkelijke vaststelling."

Het is redelijk te verwachten dat een ziekenhuis controlemechanismen hanteert ter voorkoming van fatale gevolgen van menselijke fouten. Daarnaast mag van een arts worden verwacht dat hij laboratoriumresultaten niet blindelings volgt, maar kritisch blijft nadenken en zorgvuldig de symptomen van de patiënt beoordeelt alvorens insuline toe te dienen. Dit geldt des te meer in een situatie waarin twee jongens met op elkaar lijkende namen in dezelfde kamer verblijven en respectievelijk een te laag en te hoog suikergehalte hebben. Dit is geen teken van wantrouwen tegenover het medisch team, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, maar juist een uiting van de professionele verantwoordelijkheid van de arts.

- Zelfs al wordt aangenomen dat een medische fout is gebeurd, kunnen verzoeksters verklaringen niet overtuigen (zie *infra*).

- Het is niet aannemelijk dat de arts die de insuline toediende en de verpleegster die de stalen verwisselde, niet aanwezig waren om tekst en uitleg te geven aan de directeur nadat de ouders ingevolge het overlijden van Ha. verzoeksters laboratorium kwamen binnengestormd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 14-17). De stelling in het verzoekschrift dat de directeur de ouders wilde bedaren en instinctief besloot de onderzoeken te herhalen, neemt niet weg dat de behandelende arts betrokken had moeten worden bij de situatie na het overlijden van een patiënt als gevolg van de door hem toegediende insulinedosis.

- Bovendien is niet aannemelijk dat de ouders van Ha. zomaar toegang konden krijgen tot het ziekenhuislaboratorium en dat er geen veiligheidssysteem – desgevallend met een badge – voorhanden zou zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 14-16). Zo bij het verzoekschrift en de aanvullende nota van 14 februari 2025 foto's worden gevoegd die betrekking hebben op de werkomstandigheden in het ziekenhuis (stuk 5, bij verzoekschrift; stuk 5, bij aanvullende nota van 14 februari 2025), kan uit deze ongedateerde foto's niet worden afgeleid dat deze werden genomen in het Ibin Albaldi ziekenhuis, laat staan dat eenieder zomaar toegang zou hebben tot het laboratorium van dit ziekenhuis.

- Verder kan niet worden aangenomen dat de directeur verzoekster uit het laboratorium zou wegsturen en vervolgens het bloedonderzoek – een delicate en uiterst precieze test – in aanwezigheid van de ouders van Ha. opnieuw zou uitvoeren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 16-17). De stelling in het verzoekschrift dat de houding van de directeur volkomen logisch is, gelet op de algemene informatie waaruit blijkt dat medisch personeel Irak verlaat omdat zij gevisieerd wordt door rouwende families en leiders van milities, volstaat niet om het ongeloofwaardig verloop van de door verzoekster voorgehouden gebeurtenissen te rechtvaardigen.

- Verder is niet geloofwaardig, noch licht verzoekster aannemelijk toe, dat de ouders van Ha. na het bloedonderzoek door de directeur én na het onderzoek door een onderzoekscomité de dag na de dood van Ha. verzoekster bleven beschuldigen. Uit het bloedonderzoek en het onderzoek van het comité bleek immers dat verzoekster geen fout had gemaakt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18, p. 20-21). Zo het verzoekschrift volhardt dat de familie niet begreep dat de fout niet de bloedafname was en ervan overtuigd was dat de verwisseling van de stalen in het labo gebeurde, kan dit niet worden aangenomen.

Uit het onderzoek van de directeur, dat in hun bijzijn werd gedaan, en het onderzoek van het comité blijkt immers dat de fout niet in het labo werd gemaakt en dat verzoekster geen schuld treft. Er kan niet worden aangenomen dat de familie de schuld voor de dood van hun zoon zomaar in de schoenen van de verkeerde persoon zou willen schuiven.

- Verzoekster maakt voorts niet aannemelijk waarom ze het ziekenhuis, waar ze bescherming genoot van het veiligheidspersoneel, zo snel verliet na de dood van Ha. (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 17, p. 22), noch waarom ze de verpleegster die verantwoordelijk was voor de fout niet opgezocht of gesproken heeft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Dat de verpleegster, die volgens zowel verzoekster als de directeur een fatale fout had gemaakt, bovendien op dat moment gewoonweg haar werk kon verder zetten op de afdeling spoedgevallen is geheel ongeloofwaardig (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Het verzoekschrift volhardt in het door verzoekster geschetste verloop van de feiten, benadrukt de waarachtigheid van verzoeksters verklaringen en wijst op de chaos van de situatie. Dit biedt echter geen overtuigende verklaring voor het feit dat verzoekster zonder verdere opheldering van de situatie en zonder de verantwoordelijke persoon aan te spreken het ziekenhuis heeft verlaten, noch voor de vaststelling dat de

verpleegster haar werk kon verderzetten. Zo de security niet 24/7 op dezelfde plaats aanwezig kan zijn, is gelet op de situatie wel redelijk aan te nemen dat verzoekster in het ziekenhuis bescherming zou genieten van het aanwezige veiligheidspersoneel.

- Wat betreft verzoeksters verklaring dat de familie van Ha. haar diezelfde avond thuis kwam bedreigen, kan verzoekster niet aangeven hoeveel personen er precies langskwamen en is niet aannemelijk dat ze verzoekster zouden komen waarschuwen dat ze één van haar kinderen zouden doden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20). Verzoekster uitte in dit verband opeens het vermoeden dat de vader van Ha. bij de milities hoorde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20), maar heeft geen enkel concreet element om dit vermoeden te ondersteunen en kan daarentegen niet zeggen tot welke militie hij dan wel zou behoren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Dat in het verzoekschrift opeens wordt opgeworpen dat de familie van Ha. tot de belangrijke clan Al Bahdli behoort, betreft een loutere *post factum* toevoeging die, gelet op verzoeksters vage verklaringen en onwetendheid tijdens het persoonlijk onderhoud, niet kan worden aangenomen.

- Verzoekster licht niet aannemelijk toe waarom ze geen beroep heeft gedaan op de politie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, *quod non*, dan dient er nog op gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat verzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoekster om internationale bescherming mag worden verwacht dat zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Met de verwijzing in het verzoekschrift naar landeninformatie waaruit blijkt dat de overheid machteloos staat ten aanzien van de clans toont verzoekster niet concreet aan dat ze geen beroep zou kunnen doen op de politie, noch dat deze haar geen bescherming zou bieden. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen zich tot de autoriteiten te wenden teneinde bescherming te bekomen. Verzoekster toont evenmin aan dat haar bescherming zou worden geweigerd wegens vluchtelingenrechtelijke gronden zoals deze worden omschreven in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet.

- Verzoeksters oppervlakkige verklaringen over de vermeende bezoeken van Ha.'s familie aan het ziekenhuis na verzoeksters vertrek uit Irak kunnen niet overtuigen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 23-24). Verzoekster kan immers niet aangeven wie haar precies kwam bedreigen, noch valt in te zien waarom Ha.'s familie zich naar het ziekenhuis begaf, waar veiligheidspersoneel aanwezig is, in plaats van naar verzoeksters woning.

Ingevolge de voorstaande vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan de problemen die verzoekster met de familie van Ha. zou hebben gekend als gevolg van haar werkzaamheden in het ziekenhuis.

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het bevestigen van de waarachtigheid van de door haar naar voor geschoven feiten, het toevoegen van *post factum* nuanceringen en het bekritisieren van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoekster slaagt er niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Deze motivering, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, luidt als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart is hoogstens een aanduiding van uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing momenteel niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de identiteitskaarten en paspoorten van uw kinderen. De kopieën van uw universitair diploma en van uw studiecertificaat van de hogeschool zijn hoogstens een aanduiding van de door u genoten opleidingen, die in deze beslissing evenmin worden wist. De kopieën van uw werkkaart, van uw werkbadge, van het tewerkstellingsdocument, en van de administratieve bevelen in uw hoofde, zijn hoogstens een aanduiding van uw tewerkstelling, hetgeen in deze beslissing momenteel niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de foto's van uzelf tijdens uw werk. De kopie van het document betreffende uw huis kan niet dienen ter staving van uw asielrelaas. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de bewijswaarde van Iraaks documenten überhaupt zeer gering is, aangezien uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat dergelijke stukken heel gemakkelijk tegen betaling of via corruptie kunnen worden verkregen, zowel in Iraks als daarbuiten.”

6. Ook de door verzoekster bij het verzoekschrift en de aanvullende nota van 14 februari 2025 bijgebrachte documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas niet in een ander daglicht plaatsen.

Wat betreft de door verzoekster bijgebrachte documenten inzake de opname van de patiënten en het besluit van de onderzoekscommissie (stukken 3-4, bij verzoekschrift; stukken 3-4, bij aanvullende nota van 14 februari 2025), dient in de eerste plaats opgemerkt dat documenten niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande. Deze documenten werden bovendien neergelegd in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht. Bovendien betreffen het Iraakse documenten, waarvan reeds werd gesteld dat de bewijswaarde zeer gering is.

Wat betreft het document inzake de opname van de patiënten, kan slechts worden vastgesteld dat dit is opgesteld in het Arabisch en dat geen vertaling werd bijgebracht. Zelfs indien het document zou aantonen dat Ha. daadwerkelijk werd opgenomen in het ziekenhuis, wat niet uit het document valt op te maken, kan dit zijn dood en de hierop volgende gebeurtenissen niet staven. Wat betreft de bijgebrachte beslissing van de onderzoekscommissie dient opgemerkt dat verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud aangaande het onderzoek van deze commissie en (de kennisgeving van) de beslissing niet kunnen overtuigen. Zo kan niet worden aanvaard dat verzoekster niet werd opgeroepen door de onderzoekscommissie in het kader van het onderzoek, noch dat ze het resultaat telefonisch te horen kreeg van haar collega G., noch dat ze geen officieel document ontving (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19, p. 21-22). Dat verzoekster bij het verzoekschrift dan opeens de beslissing van het onderzoekcomité wel neerlegt is niet ernstig. Immers kan niet worden aangenomen dat zij dit document, dat dateert van 9 december 2023 en waarin zij expliciet wordt vrijgesproken, niet eerder in haar bezit had. Bovendien verklaarde verzoekster dat het onderzoekcomité het onderzoek de dag na de dood van Ha. uitvoerde en dat er diezelfde dag al een uitspraak was, waarvan haar collega haar op de hoogte bracht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Indien het onderzoek en het resultaat dateren van 4 september 2023, zoals verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud voorhoudt, valt niet in te zien dat de door verzoekster bijgebrachte beslissing dateert van 9 december 2023.

Verzoeksters verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift en de middels aanvullende nota bijgebrachte informatie (stukken 6-7, bij aanvullende nota van 14 februari 2025), waaruit blijkt dat medisch personeel Irak verlaat omdat zij geïsoleerd worden door rouwende families en leiders van milities, kunnen niet volstaan om de waarachtigheid van verzoeksters voorgehouden problemen met de familie van Ha. aannemelijk te maken. Deze informatie heeft immers geen betrekking op verzoeksters concrete situatie. Verzoekster dient haar verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten vanuit haar eigen ervaringen, belevingen en leefwereld.

Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Gelet op wat voorafgaat is verzoekster er niet in geslaagd aan te tonen dat zij in Irak daadwerkelijk problemen had met de familie van Ha. na diens dood, noch dat zij omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Wat betreft het door verzoekster bijgebracht medisch dossier van verzoekster (stuk 8, bij aanvullende nota van 14 februari 2025) dient vastgesteld dat dit zonder enige bijkomende uitleg wordt neergelegd. Verzoekster licht op geen enkele manier toe dat zij een nood aan internationale bescherming heeft omwille van haar medische historie, die lijkt te bestaan uit een schildklierproblematiek en rugpijn. Daarnaast valt niet in te zien, noch licht verzoekster dit toe, dat haar medische problemen een verband houden met haar asielrelaas. Evenmin kan hieruit blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de onderhavige procedure.

Te dezen dient ook te worden herhaald dat dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen zich tot de autoriteiten te wenden teneinde bescherming te bekomen en dat verzoekster evenmin aantoont evenmin dat haar bescherming zou worden geweigerd wegens vluchtelingenrechtelijke gronden zoals deze worden omschreven in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de door verweerder neergelegde aanvullende nota van 5 februari 2025, waaruit blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekster, louter door haar aanwezigheid daar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

De landeninformatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst is dezelfde als, of ligt in dezelfde lijn als, de door verweerder gehanteerde landeninformatie. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Ten slotte kan in navolging van verweerder worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die tot gevolg hebben dat verzoekster, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijfentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS